

Panium – Nummer treogtyve

Efter forbundet skal han handle svigefuldt

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel elleve vers fireogtyve identificerer den periode, i hvilken det hedenske Rom skulle herske suverænt, med ordet „tid“. En „tid“ repræsenterer 360 år i profetisk anvendelse, og disse år begyndte ved oldtidens histories mest berømte søslag, slaget ved Actium i 31 f.Kr. Der fandtes andre søslag, som var større og strategisk mere sofistikerede, men Actium var det mest ikoniske søslag gennem sin forbindelse med Marcus Antonius og Kleopatra. Tilsvarende i historisk betydning som Berlinmurens fald i opfyldelsen af Daniel 11:40 og tvillingetårnene den 11. september i opfyldelsen af Åbenbaringen atten; for når Gud udvælger de historiske begivenheder til at opfylde sit profetiske ord, gør han det på en måde, der fanger den størst mulige opmærksomhed.

Og efter pagten, som er sluttet med ham, skal han handle svigefuldt; thi han skal drage op og blive stærk med et lille folk. Han skal trænge fredeligt ind selv i provinsens fedeste egne, og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal sprede bytte og rov og rigdomme iblandt dem; ja, han skal lægge råd op imod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith afslutter sine iagttagelser om forbundet mellem Rom og makkabæerne i vers treogtyve med en bemærkning om det lille folk i verset.

„På denne tid var romerne et lille folk og begyndte at handle svigefuldt, eller med list, som ordet betyder. Og fra dette tidspunkt steg de ved en stadig og hurtig fremgang til den magthøjde, som de sidenhen nåede.“

„[Vers fireogtyve citeret].“

„Den sædvanlige måde, hvorpå nationer før Roms dage kom i besiddelse af værdifulde provinser og rige landområder, var ved krig og erobring. Rom skulle nu gøre, hvad der ikke var blevet gjort af fædrene eller fædrenes fædre; nemlig modtage disse erhvervelser ad fredelig vej. Den hidtil uhørte skik blev nu indført, at konger ved testamente efterlod deres riger til romerne. På denne måde kom Rom i besiddelse af store provinser.

„Og de, som således kom under Roms herredømme, vandt deraf ikke ringe fordel. De blev behandlet med godhed og mildhed. Det var, som om byttet og rovgodset blev delt iblandt dem. De blev beskyttet mod deres fjender og hvilede i fred og tryghed under den romerske magts ægide.

„Om den sidste del af dette vers fremfører biskop Newton den tanke, at der fra fæstninger udsendes varselstegn, i stedet for imod dem. Dette gjorde romerne fra den stærke fæstning i deres syvhøjede by. ‘Endog for en tid;’ uden tvivl en profetisk tid, 360 år. Fra hvilket tidspunkt skal disse år dateres? Sandsynligvis fra den begivenhed, der fremstilles i det følgende vers.“

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith fortsætter og identificerer slaget ved Actium i 31 f.Kr. som begyndelsepunktet for de tre hundrede og tres år. Efter at have citeret vers femogtyve anfører Smith følgende.

„Ved versene 23 og 24 føres vi frem til tiden på denne siden af forbundet mellem jødene og romerne, 161 f.Kr., til den tid da Roma havde ervervet universelt herredømme. Verset som nå ligger foran oss, fremstiller et kraftfullt felttog mot sydens konge, Egypt, og forekomsten av et bemerkelsesverdig slag mellom store og mektige hærer. Fant slike begivenheter som disse sted i Romas historie omkring denne tid? — Det gjorde de. Krigen var krigen mellom Egypt og Roma; og slaget var slaget ved Actium. La oss ta et kort overblikk over de omstendigheter som førte til denne konflikt.“

„[Marcus] Antonius, Augustus Cæsar og Lepidus udgjorde det triumvirat, som havde svoret at hævne Julius Cæsars død. Denne Antonius blev Augustus' svoger ved at gifte sig med hans søster, Octavia. Antonius blev sendt til Egypten i statens anliggender, men faldt som et offer for Kleopatras kunstgreb og forførelser, den egyptiske dronnings udsvævende liv. Så stærk var den lidenskab, han nærede for hende, at han til sidst gjorde de egyptiske interesser til sine egne, forkastede sin hustru, Octavia, for at behage Kleopatra, skænkede den sidstnævnte provins efter provins for at tilfredsstille hendes havesyge, fejrede en triumf i Alexandria i stedet for i Rom og krænkede i øvrigt det romerske folk i en sådan grad, at Augustus uden vanskelighed kunne få dem til helhjertet at gå i krig mod denne deres fædrelands fjende. Denne krig var tilsyneladende rettet mod Egypten og Kleopatra; men i virkeligheden var den rettet mod Antonius, som nu stod i spidsen for de egyptiske anliggender. Og den sande årsag til deres strid var, siger Prideaux, at ingen af dem kunne nøjes med blot halvdelen af det romerske imperium; for da Lepidus var blevet afsat fra triumviratet, lå det nu imellem dem, og idet hver af dem var fast besluttet på at besidde det hele, kastede de krigens terning om besiddelsen af det.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Profetisk identificerer slaget ved Actium søndagsloven, for det repræsenterede den tredje overvindelse af de tre geografiske hindringer, som etablerede det hedenske Roms „verdensherredømme“, således som Smith beskriver det. Ligesom med det hedenske Rom var det, da den tredje hindring for det pavelige Rom blev drevet bort fra byen Rom, at det pavelige Roms „verdensherredømme“ begyndte i 538. Disse to vidner omtaler søndagsloven dér og da, hvor det moderne Rom overvinder både det sjette og det syvende rige i Bibelens profeti og derved overvinder sin tredje hindring og således etablerer „verdensherredømme“ i toogfyrre symbolske måneder.

Og der blev givet ham en mund, som talte store ord og bespottelser; og der blev givet ham magt til at fortsætte i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 13:5.

Rom mod Ægypten

De profetiske dynamikker i Augustus af Roms krig mod Egypten og Kleopatra var motiveret af Mark Antonys oprør, og disse profetiske dynamikker må af profetisk nødvendighed repræsentere de profetiske dynamikker, som fremstilles ved søndagsloven.

Ved Actium besejrede Rom Egypten, en magt, som bestod af en alliance mellem en oprørske mand og en uheldig kvinde. Alliancen mellem Antonius og Kleopatra er foreningen af kirke og stat. Ved Actium besejrede Augustus Rom en magt, der var repræsenteret ved en uheldig forening af kirke og stat.

Dyrets billede

Kleopatra repræsenterer en fordærvet kirke i alliance med Antonius, et symbol på Rom. Kleopatra var den herskende part i deres forhold, således som det fremstilles af Uriah Smith, da han udtalte, at Antonius “fell a victim to the arts and charms of Cleopatra, Egypt’s dissolute queen.” Den alliance mellem kirke og stat, som repræsenteres ved Antonius og Kleopatra, identificerede Kleopatra som den magt, der herskede i forholdet; således opfylder foreningen af kirke og stat, repræsenteret ved deres forhold, definitionen på dyrets billede—som er foreningen af kirke og stat, hvor kvinden har kontrollen over forholdet. Actium var et forbillede på den snart kommende søndagslov.

Augustus repræsenterer den pavelige magt, som erobrer De Forenede Stater ved den snart kommende søndagslov. Marcus Antonius er jorddyrets republikanske horn, og Kleopatra er det protestantiske horn. Antonius og Kleopatra kommer sammen og taler som en drage ved den snart kommende søndagslov. Både Kleopatra og Antonius er symboler på en dragemagt, og når de er fuldt forenet ved søndagsloven, taler de som en drage.

Drager

Både Grækenland og Egypten repræsenterer profetisk en dragemagt, og Antonius repræsenterede også en dragemagt. Egypten var syden i Daniel elleve, og Grækenland var vesten. Egypten blev overtaget af Ptolemæus I, efter at Alexanders rige blev delt i fire dele. Ptolemæus I blev derpå den første profetiske konge i syden, og Kleopatra var den sidste ptolemæiske hersker i Egypten. Ptolemæus blev født i Makedonien, Alexander den Stores fødested.

Makedonien lå i det nordlige Grækenland og hævdede, at deres forfædres oprindelse stammede fra græske mytiske helte. De græske bystater i syd anså makedonerne for at være mere barbariske end hellenisterne i det sydlige Grækenland. Makedonerne var et monarki, og de sydlige bystater (poleis) såsom Athen, Sparta, Theben, Korinth osv. lå i det sydlige og centrale Grækenland samt på øerne i Det Ægæiske Hav. Disse poleis havde ofte demokratiske, oligarkiske eller blandede styreformer, mens Makedonien var et centraliseret monarki med et stærkt kongeligt dynasti (argeaderne). Alligevel var de alle hellenister, og da Rom trådte ind i historien, betegnede de hellenisterne som grækere. Kleopatra var den sidste ptolemæiske hersker, hvilket repræsenterede nordrigets monarkiske stamme af grækere fra området Makedonien, eller det nordlige Grækenland.

Sydens konge

Kleopatra var den sidste hersker over det ptolemæiske rige, som begyndte med Ptolemæus I, da Alexanders rige blev delt i fire. Ved slaget ved Actium nåede det ptolemæiske rige, den bogstavelige sydens konge, sin ende. Den næste sydens konge skulle være det åndelige Egypten,

repræsenteret ved det ateistiske Frankrig under Den Franske Revolutions historie.

Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Åbenbaringen 11,8.

Det bogstavelige Egypten var den bogstavelige sydens konge i forbindelse med delingen af Alexanders rige, men det åndelige Egypten fremstilles som sydens konge ved Egyptens profetiske kendetegn, ikke ved en bogstavelig verdensretning.

Syd og vest

Da Kleopatra var den sidste ptolemæiske hersker over riget, var hun profetisk en dobbeltmagt bestående af Grækenland (vesten) og Egypten (syden), hvorimod den næste, og derefter åndelige, konge i syden ville være Frankrig, ligeledes en dobbeltmagt, fremstillet i Åbenbaringen elleve som Egypten og Sodoma. Sodomias tøjlesløshed svarer til Kleopatras tøjlesløshed fra vesten, og Kleopatra fra syden svarer til Egyptens ateisme. Den sidste bogstavelige konge i sydens dobbelte natur svarede til den første åndelige konge i syden.

Slaget ved Actium var den ugudelige alliance mellem Antonys Rom-drage og Kleopatras drage fra syd og vest. Antony og Kleopatra repræsenterer en kirke og en stat, så Augustus' erobring af Actium på Roms vegne repræsenterer en sejr, hvor Rom får overhånd over en ugudelig dobbeltforening, der er et forbillede på dyrets billede. Tre hundrede og tres år senere, som opfyldelse af Daniel 11,24, delte Konstantin Rom i øst og vest, idet han lod Roms kvinde blive i vest og flyttede Roms mand mod øst. En erobring af syd og vest var et forbillede på delingen i øst og vest efter en „tid“ på tre hundrede og tres år ved slaget ved Actium. Ved et tidligere opgør fik Antony det østlige Rom og Augustus det vestlige, så Actium sammenførte øst og vest, men kun for en „tid“.

31 f.Kr. og 330 e.Kr.

Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen, så erobringen ved Actium i 31 f.Kr. er et forbillede på rigets deling i øst og vest i 330. Actium i 31 f.Kr. var alfaet til omegaet i de 360 år, som blev afsluttet i 330. Både 31 f.Kr. og 330 er forbilleder på den snart kommende søndagslov, som den er fremstillet i vers seksten og enogfyrre i Daniel elleve.

Et andet symbol

Antonius af Rom, forenet med Kleopatra fra syd og fra vest, repræsenterer en trefoldig alliance inden for deres todelte forening i dyrets billede. Korset er også forbundet med søndagsloven og derfor med Actium og 330. Ved korset repræsenteres en todelt forening af kirke og stat ved, at jøderne (den fordærvede kirke) slutter sig sammen med Rom (staten) for at myrde Kristus. Den tredje part i foreningen ved korset repræsenteres af Barabbas, en falsk Kristus, hvis navn betyder „faderens søn“. Barabbas er symbolsk en falsk profet, når han sættes i kontrast til Kristus som den sande profet. Rom var Antonius, og Kleopatra fra syd og vest repræsenterede jøderne og Barabbas.

Korset svarer også til Elias på Karmels Bjerg, hvor valget stod om, hvem der var den sande eller den falske profet. Den falske profet var dengang et dobbelt symbol, bestående af Ba'al's profeter og lundens præster. Ba'al er en mandlig guddom, og lundens præster repræsenterede Ashtarot, en kvindelig guddom. Jøderne ved korset var Ashtarot, den kvindelige guddom, og Barabbas, forfalskningen af Smertens Mand, var den mandlige guddom Ba'al.

Kleopatra var både Sydens dronning og Vestens dronning. Antonius var billedet på Rom, en del af det trefoldige triumvirat, som svor at hævne mordet på Julius. Julius' død ved treogtyve sår repræsenterede pavedømmets dødelige sår i 1798, i opfyldelse af vers fyrre i Daniel 11. Augustus ved Actium repræsenterer lægedommen af dette dødelige sår. Såret læges, når Antonius og Kleopatra dør. Antonius og Kleopatra repræsenterer dyrets billede i De Forenede Stater, som er en trefoldig profetisk enhed, bestående af jorddyret og dets to horn. Antonius er én del, og Kleopatra repræsenterer de to andre dele. Hvad enten det er Antonius' Rom eller Kleopatras Egypten og Grækenland, dør de sammen ved søndagsloven, når bibelprofetiens sjette rige ender. Profetisk set er Kleopatra i forhold til Antonius blandingen af kirkekunst og statskunst, hvor kirkekunsten forfører og behersker statskunsten.

Den anden død forudbilledliggjort

På et andet profetisk niveau repræsenterer Kleopatras forhold til Julius Cæsar og Marcus Antonius to tidspunkter, hvor Kleopatras kirkekunst står i et forhold til Romerrigets statskunst. Hun blev forladt af Julius i 1798 ved sin første symbolske død, som opfyldelse af vers fyrre i Daniel elleve; og dernæst kommer hun til sin ende uden nogen til at hjælpe ved Actium som opfyldelse af vers femogfyrre i Daniel elleve. Vers fyrre er alfaen på hendes første dødelige sår, som skal læges, og omegaen i vers femogfyrre er det sted, hvor hun modtager sin anden og endelige død.

Ligesom med de fire romerske magter i vers seksten til toogtyve har Kleopatra som bibelsk symbol mere end én betydning, afhængigt af sammenhængen. Julius forlod hende i 1798, da den kongelige støtte blev fjernet, og derefter heles hendes dødelige sår ved søndagsloven; men de ti konger i Åbenbaringen sytten ødelægger hende til sidst med ild, når hun møder sin anden og endelige død.

Kleopatra er et symbol på den dobbelte natur, som repræsenteres ved faraos Egyptens ateisme og Grækenlands religiøse filosofi. Hendes dobbelte natur repræsenterer Egyptens statskunst og Grækenlands kirkekunst. Den græske religiøse filosofi er repræsenteret ved den græske gudinde Athena, som var indviet som en statue i sit tempel, kaldet Parthenon. Athena er symbolet på visdom, og som kvinde repræsenterer hun en religion baseret på menneskelig uddannelse i modsætning til guddommelig uddannelse.

De Forenede Staters to horn er republikanisme og protestantisme, som i Frankrig blev forbilledligt fremstillet ved Egypten og Sodoma. Egypten er statskunst, og Sodoma er kirkekunst; således svarer republikanisme til Egypten og protestantisme til Sodoma. Republikanisme er Egypten, og protestantisme er Sodoma og Grækenland. Symbolet på menneskelig uddannelse er den græske gudinde Athene, hvis tempel var Parthenon, som har sin moderne tvilling i Parthenon-templet i Nashville, Tennessee. Symbolet på den fordærvede kirke, som slutter sig til det republikanske horn i De Forenede Stater ved søndagsloven, fremstilles som Kleopatra, Astarte, Salome og Sodoma.

Kleopatra fremstiller Faraos ateisme og grækernes religion. Den religion, som ledsager ateismens filosofi, er dyrkelsen af græsk uddannelse. Jesus fremstiller altid enden ved begyndelsen, og træet i haven, som det var forbudt at spise af, var kundskabens træ om godt og ondt, hvilket er et forbillede på den græske filosofis religion, som Søster White kalder „højere uddannelse“. Dette identificerer og fremhæver Kleopatras græske visdomsreligion som den fordærvede og forfalskede modpart til sand uddannelse i den store strid mellem Kristus og Satan.

Nashville, Tennessee, kaldes „Sydens Athen“, og Kleopatra var den sidste bogstavelige dronning af syden. Den sidste dronning af syden var et forbillede på den næste og første åndelige konge af syden, opfyldt ved det ateistiske Frankrig. Det ateistiske Frankrig er et forbillede på De Forenede Stater, hvor Athena-gudindens Parthenon-tempel symbolsk er fremstillet i Nashville, Tennessee, „Sydens Athen“. Templet er beliggende på 2500 West End i Nashville. Tallet femogtyve repræsenterer den lukkede dør i de tre lignelser i Matthæus femogtyve. Kleopatra, som både dronning af „syden“ og „vesten“, kommer til sin „ende“ i Sydens Athen.

Med disse betragtninger over Actium, Cleopatra, Augustus og Antonius vender vi tilbage til vers fireogtyve til vers tredive i Daniel elleve. Måske er den mest uklare del af afsnittet, når de taler løgn ved ét og samme bord.

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mod at øve ondt, og de skal tale løgn ved det samme bord; men det skal ikke lykkes, thi enden kommer dog først til den fastsatte tid. Daniel 11,27.

Den i verset fastsatte tid er 330, afslutningen på „tiden“ i vers fireogtyve. Den fastsatte tid repræsenterer søndagsloven for De Forenede Stater, og den repræsenterer også afslutningen på menneskets nådetid for verden. Før søndagsloven vil de to konger, hvis hjerter var vendt til at gøre ondt, tale løgn til hinanden ved ét bord. Før søndagsloven i Daniel 11, vers seksten og enogfyrre, vil to konger tale løgn ved ét bord, men deres løgne får ikke fremgang. Hvem er de to konger, som taler løgn til hinanden? Før vi besvarer denne tanke, vil jeg minde os om noget af den symbolik, vi tidligere har behandlet i denne serie.

De fire romerske herskere repræsenterer en række forskellige profetiske symboler, alt efter i hvilken sammenhæng de betragtes. Skønt de var romerske herskere, repræsenterer de som symbol i det væsentlige den profetiske historie om det gamle Juda, idet Juda overgik fra seleukidernes herredømme til romernes herredømme.

Pompejus var en general, og de næste tre romerske herskere var alle Cæsarer. Julius repræsenterede i forhold til Augustus to trefoldige foreninger med de to triumvirater, det første uofficielt, det andet officielt. Alle fire herskere repræsenterer søndagsloven i visse sammenhænge. Pompejus erobrede det herlige land; Julius, som repræsenteres ved treogtyve knivstik, er den første engel, for han er den første Cæsar, og han er et forbillede på den tredje engel, som var Tiberias. Tiberias ved korset, som er søndagsloven, repræsenteres også ved treogtyve, for treogtyve repræsenterer forsoningen; og korset er en helt afgørende del af Kristi værk i at forene Hans guddommelighed med vor menneskelighed. Således er Julius og Tiberias det første og det tredje budskab, repræsenteret ved treogtyve.

Julius var ikke den romantiske skikkelse, han ofte fremstilles som i Hollywoods overlevering; han var en hensynsløs mand, opsat på magt. Tiberias var værre end Julius, for hans usselhed omtales endog i verset, eftersom det sidste bogstav i det hebraiske alfabet er toogtyve, og det første bogstav er ét. Alfa er mindre end omega, og Tiberias' usselhed er placeret i vers toogtyve, som svarer til det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, og mellem de to usle personer, repræsenteret ved Julius og Tiberias, var Augustus. Augustus repræsenterer højden af glansen i Roms magt og anseelse. Som modsætning til det første og tredje budskab repræsenteres han ved tallet tretten, som er et symbol på oprør. Augustus sikrede sit kongerige ved at undertvinge Antonys og Cleopatras oprør, det mest berømte oprør i Roms historie.

Augustus er den romerske magt, som overvandt den tredje hindring, og derved repræsenterede han søndagsloven, og den romerske magt, som regerer under de toogfyrrer symbolske måneder i Åbenbaringen kapitel trettens oprør. Når Pompejus placeres foran søndagsloven, er han både 1798 og 1989, hvilket gør Pompejus til et symbol på Antiochus Magnus, der afslutter den fjerde syriske krig fra 219 til 217 f.Kr., i opfyldelse af vers ti i kapitel elleve. Julius Cæsar er da knyttet til vers elleve og tolv og til grænseslaget, slaget ved Raphia i 217 f.Kr. Her er Julius også Antiochus Magnus, og Augustus Cæsar er ligeledes Antiochus Magnus i vers femtens slag ved Panium. Derpå er Tiberius i vers seksten søndagsloven, men han er ikke Antiochus Magnus, for dér er han Pompejus, thi Jesus illustrerer altid enden med begyndelsen. Verset markerer enden på det seleukidiske rige, som er et forbillede på enden for De Forenede Stater som det sjette rige i Bibelens profeti.

Der er flere overensstemmelser at foretage med de fire romerske herskere, og linjen repræsenterer den skjulte historie i vers fyrrer. Den makkabæiske linje i vers treogtyve illustrerer også den skjulte historie i vers fyrrer. Derpå fremstilles i vers fireogtyve fortællingen om det hedenske kejserlige Rom ved en tid — tre hundrede og tres år. Den linje i romersk historie, som repræsenteres fra vers fireogtyve til og med vers tredive, er også en illustration af den skjulte historie i vers fyrrer. Den ender i vers enogtrediver, når emnet skifter fra hedensk til paveligt Rom. Det hedenske Rom er stadig i verset, men dér fremstilles det ikke som det fjerde rige i Bibelens profeti, men som den politiske magt, der satte pavedømmet på tronen i 538. I 538 vedtog pavedømmet en søndagslov, så vers enogtrediver stemmer overens med vers seksten og enogfyrrer. Vers fireogtyve introducerede slaget ved Actium og den historie, der er knyttet til linjen.

Vers fireogtyve angiver, hvornår det hedenske Rom begyndte at herske suverænt i tre hundrede og tres år, og dernæst begynder det pavelige Rom i vers enogtrediver at herske suverænt i tusind to hundrede og tres år. Linjens begyndelse og afslutning bærer Kristi signatur, Alfa og Omega. I versene har vi historien om Marcus Antonius, Kleopatra og kejser Augustus. I vers seksten erobrede det hedenske Rom det seleukidiske rige i 65 f.Kr., og dernæst Juda i 63 f.Kr. Den tredje hindring ved Actium i 31 f.Kr. markerede enden på Egyptens rige, således som det blev forbilledligt fremstillet ved den første af seleukidernes hindringer i 65 f.Kr. Endnu en gang finder vi signaturen af den Første og den Sidste. 65 f.Kr. var den første af tre hindringer, og den repræsenterede erobringen af nordens konge, og 31 f.Kr. repræsenterede den tredje af tre hindringer, og den repræsenterede erobringen af sydens konge. Juda, som den midterste hindring af

de tre hindringer, befandt sig i borgerkrig inden for Jerusalems mure, da Pompejus ankom i 63 f.Kr. Den anden hindring er et symbol på oprør.

I 538 blev den tredje hindring for det pavelige Rom drevet ud af byen Rom. Denne hindring var goterne, og dér begyndte bibelprofetiens femte rige; netop dér, hvor det fjerde rige endte. Og ligesom det fjerde rige begyndte ved sin tredje hindring, blev Egyptens rige besejret, sådan som det var blevet forbilledligt fremstillet i det seleukidiske riges første hindring. Dette identificerer, at det profetiske vidnesbyrd, som findes i vers fireogtyve til og med vers tredive, repræsenterer en linje, som også skal lokaliseres i vers fyrres skjulte historie. Af denne grund er det væsentligt at betragte de forskellige profetiske relationer, som repræsenteres af Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Cæsar, Pompejus og Augustus Cæsar.

Er da den mest uklare del af afsnittet fra vers fireogtyve til tredive, når de taler løgn ved ét og samme bord?

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mod at gøre ondt, og de skal tale løgn ved ét og samme bord; men det skal ikke lykkes; for enden skal endnu komme til den fastsatte tid.
Daniel 11,27.

Uriah Smith identificerer de to konger som Marcus Antonius og kejser Augustus.

„Vers syvogtyve citeret“

„Antonius og Cæsar var tidligere i alliance. Dog stræbte og intrigerede de begge under venskabs dække efter verdensherredømme. Deres forsikringer om ærbødighed for og venskab med hinanden var hykleres ytringer. De talte løgn ved samme bord. Octavia, Antonius' hustru og Cæsars søster, erklærede over for Roms folk på den tid, da Antonius skilte sig fra hende, at hun havde samtykket i at gifte sig med ham alene i håb om, at det ville vise sig at være et pant på forening mellem Cæsar og Antonius. Men dette råd slog ikke til. Bruddet kom; og i den konflikt, som fulgte, gik Cæsar fuldstændig sejrrikt ud.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Da Octavia erkendte, at hendes ægteskab med Antonius var som et løfte om forening, identificerede det den ægteskabelige alliance, som tidligere i kapitel elleve var blevet forbilledliggjort ved den hellenistiske tidsalders ægteskab mellem Berenike og den seleukidiske konge Antiochos II Theos omkring 252 f.Kr. Berenike var datter af Ptolemaios II Philadelphos. Octavia og Berenike repræsenterer diplomatiske ægteskaber eller, profetisk set, traktater. Versene fem til ti identificerer historien om det diplomatiske ægteskab mellem det sydlige og det nordlige rige, og da Marcus Antonius og Octavian, senere kendt som Augustus Cæsar, arrangerede ægteskabet, delte de også riget i øst og vest.

Brundisium-pagten (40 f.Kr.) var et forhandlet forlig mellem Marcus Antonius og Octavian (senere Augustus) med henblik på at bilægge spændingerne i det andet triumvirat efter en nær forestående borgerkrig. Den indebar en opdeling af de romerske territorier (Antonius i øst, Octavian i vest) og blev beseglet ved Antonius' ægteskab med Octavia (Octavians søster). I 39 f.Kr. udløb den oprindelige femårige periode for triumviratet, og Antonius sejlede til Italien med over 300 skibe,

som i første omgang blev nægtet landgang ved Brundisium, så de til sidst lagde til i Tarentum. Octavian mødte ham dér, efter at langvarige mæglinger var blevet frembragt af Antonius' hærs uvillighed til at kæmpe mod Octavians hær og omvendt. Octavia spillede en central mæglerrolle og overtalte Antonius til at støtte Octavian mod Sextus Pompejus. De fornyede triumviratet for endnu fem år (indtil 32 f.Kr.), idet Antonius stillede 120 skibe til rådighed for Octavian til gengæld for lovede tropper (som Octavian senere tilbageholdt).

I 32 f.Kr. indtraf der et åbent brud mellem de to modstandere. Forholdet var blevet forværret gennem propaganda, Antonys østlige orientering (sammen med Kleopatra) og Octavians konsolidering i vest. Octavian afviste de senere forslag fra Antony om en konference før Actium.

I det diplomatiske ægteskab med kongen i nord (Antiochos) og kongen i syd (Ptolemæus) var det den sydlige konge, der skaffede bruden; i det diplomatiske ægteskab mellem Antonius (østen) og Octavian (vesten) blev bruden skaffet af vesten. Begge diplomatiske ægteskaber mislykkedes, og den, som havde givet datteren eller søsteren, sejrede til sidst over den magt, der brød traktaten.

Vidnesbyrdet fra tre

Ved afslutningen af det seleukidiske imperium var der en tredje pagt, hvor løgne blev talt ved ét bord. Dette fandt sted i forbindelse med den Femte Syriske Krig (202–195 f.Kr.), da Antiochos III Magnus udnyttede det ptolemæiske riges svaghed efter Ptolemaios IV Filopators død i 204 f.Kr. Ptolemaios V Epifanes (Ptolemaios V) besteg tronen som barn (omkring 5–6 år gammel), hvilket efterlod Egypten under regenter og sårbart over for indre kaos, indfødte opstande og ydre trusler.

Antiochos den Store havde allerede invaderet og bemægtiget sig store dele af de ptolemæiske områder i Koilesyrien, Palæstina og Lilleasien efter sejre som slaget ved Panion (200 f.Kr.). I stedet for fuldstændigt at erobre Egypten (hvilket risikerede romersk indgriben, eftersom Rom pressede ham til at holde sig borte fra visse områder) søgte han en diplomatisk ægteskabsalliance som en „beskytter“-skikkelse. I 197/195 f.Kr., som led i fredstraktaten, der afsluttede krigen, forlovede Antiochos den Store sin unge datter Kleopatra I Syra (også kaldet Kleopatra Syra) med og lod hende siden gifte med barnet Ptolemaios V (ægteskabet fandt sted i 193 f.Kr. i Raphia; Ptolemaios var 16 år, Kleopatra 10).

Dette blev fremstillet som en storsindet gestus: Antiochos positionerede sig som en allieret og „beskytter“ for den unge konge, idet han sikrede freden, mens han bevarede sine gevinster i Asien. Ægteskabet gav ham indirekte indflydelse over Egypten gennem hans datter (han håbede, at hun ville forblive loyal mod sine seleukidiske rødder og fungere som en pro-syrisk stemme ved det ptolemæiske hof). Planen slog fejl, for Kleopatra stillede sig på sin mands og Egyptens side, ikke på sin fars, hvorved Antiochos' langsigtede kontrol blev undergravet. Dette afspejler Brundisium-pagten (40 f.Kr.) og var på flere måder knyttet til romerske begivenheder.

Ligesom Antonius ægtede Octavia (Octavians søster) for at binde rivaliserende magter sammen efter en næsten-krig, benyttede Antiochos sin datters ægteskab med Ptolemæus V til at stadfæste en midlertidig fred og en territorial opdeling (seleukiderne beholdt erobringerne i nord, Ptolemæus beholdt Egypten i syd).

Antiochus optrådte som en de facto værge for barnekongen Ptolemæus V (via familieband), på lignende måde som Octavian (og Triumviratet) positionerede sig midt i magttomrum eller rivaliseringer om magten. I begge tilfælde søgte den „stærkere“ skikkelse (Antiochus/Octavian) at opnå indflydelse over en sårbar modpart gennem slægtskab. Begge ordninger medførte kortvarig stabilitet, men „fik ikke fremgang“ på længere sigt på grund af underliggende mistillid — Kleopatra begunstigede Egypten (hvorved hun undergravede Antiochus), mens Antonys østlige orientering (Kleopatra VII) førte til sammenbruddet med Octavian.

Ptolemæus V's mindreårighed under formyndere svarer til ustabiliteten efter Julius Cæsars død (som førte til dannelsen af Triumviratet og magtkampe). Berenikes ægteskab med Antiochos markerede begyndelsen på det seleukidiske riges historie i Daniel elleve, og Antiochos Magnus' datters ægteskab med den egyptiske barnkonge markerede afslutningen på det seleukidiske rige. Ophøret af Marcus Antonius' ægteskab med Octavia markerede afslutningen på det ptolemæiske kongerige. Judas ophør som Guds pagtsfolk fandt sted ved korset, og det judæiske kongerige begyndte med makkabæerne og den alliance, de indgik med Rom. Alle disse profetiske linjer er repræsenteret inden for beretningen i Daniel kapitel elleve, og de stemmer alle overens med den skjulte historie i vers fyrre. Fra og med vers fem har vi Berenikes traktat, som leder til Antiochos den Store og traktaten om hans datter Kleopatra Syra, der finder sted i makkabæernes historie i vers treogtyve. Makkabæerne bliver en del af linjen på grundlag af deres oprør mod Antiochos Epifanes, en af de sidste i det seleukidiske dynasti.

Antiochus Epifanes er den Antiochus, som befandt sig i Egypten i 168 f.Kr. nær Alexandria under den sjette syriske krig. Antiochus Epifanes havde invaderet Egypten og stod på nippet til at erobre Alexandria. De ptolemæiske herskere appellerede til Rom om hjælp. Rom sendte Popillius Laenas (kun med et lille følge—ingen hær) for at overbringe et ultimatum fra Senatet; Antiochus måtte øjeblikkeligt trække sig tilbage fra Egypten og Cypern, ellers ville han stå over for krig med Rom. Da Antiochus modtog brevet og bad om tid til at rådføre sig med sine rådgivere, tog Popillius—beskrevet som streng og bydende—sin vandrestav og trak en cirkel i sandet omkring kongens fødder. Derpå erklærede han: „Før du træder ud af den cirkel, giv mig et svar, som jeg kan forelægge for Senatet.“

Betydningen var klar; Antiochus kunne ikke forlade cirklen uden at forpligte sig til Roms krav — at overskride den uden enighed ville betyde krig. Slået af forbløffelse og ydmyget tøvede Antiochus kort, men gik derefter med til at føje sig, trak sine styrker ud af Egypten og vendte tilbage til Syrien. Denne dristige diplomatiske handling (understøttet af Roms voksende ry for magt) fremtvang tilbagetoget uden et slag og demonstrerede Roms fremvoksende overherredømme i det østlige Middelhav. Den anføres ofte som oprindelsen til udtrykket »at trække en streg i sandet« (skønt det bogstaveligt talt var en cirkel).

Antiochus Epifanes blev også i den protestantiske forståelse den magt, som ophøjer sig selv, falder og stadfæster synet i vers fjorten i Daniel elleve.

Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også volds mændene blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet, men de skal falde. Daniel 11,14.

Antiochos IV Epifanes regerede 175–164 f.Kr. og var den ottende af tretten seleukidiske konger. Han søgte at påtvinge hellenistisk kultur og at forene sit rige under græske religiøse skikke. Han plyndrede Templet i 169 f.Kr., forbød jødiske skikke (omskærelse, sabbatoverholdelse, studium af Torahen) og gennemtvang ofre til hedenske guder. I december 167 f.Kr. opstillede han et hedensk alter (for Zeus) oven på det jødiske brændofferalter i Templet og ofrede en gris, sammen med andre vanhellige handlinger. Vanhelligelsen blev den sidste dråbe for de lovtro jøder, som så den som den yderste krænkelse af Templets hellighed og Guds lov. Den udløste øjeblikkelig modstand, da Mattatias (en præst fra Modein) nægtede at efterkomme en seleukidisk embedsmands befaling om at ofre til hedenske guder og dræbte en frafalden jøde og embedsmanden, hvorefter han flygtede til bjergene med sine sønner (de fremtidige makkabæere). Dette antændte guerillakrig og oprør fra 167–160 f.Kr., som havde til formål at genoprette den jødiske gudsdyrkelse, og som førte til genindvielsen af Templet (Hanukkah) i 164 f.Kr. under Judas Makkabæus.

Ved begyndelsen og afslutningen af det seleukidiske rige fandtes der en betydningsfuld pagt, repræsenteret ved et diplomatisk ægteskab, som indeholdt elementet af deling enten mellem øst og vest eller mellem nord og syd. Efterhånden som det seleukidiske rige svandt hen, bliver Antiochos Epifanes symbolet på den fremvoksende romerske magt og fokus for makkabæernes harme. Senere i historien bliver han forfalskningen af det profetiske symbol, som stadfæster synet. Magten i vers toogtyve i kapitel elleve bliver brudt, da pagtens fyrste blev brudt.

Og med en oversvømmelses arme skal de skylles bort for hans åsyn og knuses; ja, også pagtens fyrste. Daniel 11,22.

Antiochus Epifanes' regeringstid endte i 164 f.Kr., næsten to hundrede år før Kristus, „pagtens fyrste“ blev „knust“ på korset. Det, vi her ønsker at bemærke, er, at det seleukidiske rige begyndte og endte med et diplomatisk traktatægteskab, hvor bedraget mellem de to parter er historisk veldokumenteret. Under Antiochus Epifanes' regeringstid begyndte Makkabæeropstanden, som var et forbillede på den amerikanske revolution. I Makkabæernes historie indbefattede deres kamp for at kaste det seleukidiske herredømme af sig en betydningsfuld traktat med Rom. Det vers, som direkte identificerer traktaten, identificerer også Rom som handlende svigefuldt, eller som den, der taler løgn ved traktatbordet.

Og efter at forbundet er sluttet med ham, skal han handle svigefuldt; for han skal drage op og blive stærk med et lille folk. Daniel 11:23.

Hver profetisk linje, der går forud for endetiden i vers fyrre, indeholder en brudt pagt. Uriah Smith anfører følgende i sin kommentar til vers tredive om „dem, der forlader den hellige pagt“:

“‘Harme mod pagten;’ det vil sige den hellige Skrift, pagtens bog. En omvæltning af denne art blev gennemført i Rom. Herulerne, goterne og vandalerne, som erobrede Rom, antog den arianske tro og blev fjender af den katolske kirke. Det var især med det formål at udrydde dette kætteri, at Justinian bestemte, at paven skulle være kirkens overhoved og kætternes tugtemester. Bibelen kom snart til at blive betragtet som en farlig bog, som det almindelige folk ikke burde læse, men alle omstridte spørgsmål skulle forelægges paven. Således blev der påført Guds ord vanære. Og Romerrigets kejsere, hvis østlige del stadig bestod, havde

forståelse med eller samvirkede med Romerkirken, som havde forladt pagten og udgjorde det store frafald, med det formål at undertrykke 'kætteri'. Sydens menneske blev ophøjet til sin formastelige trone ved nederlaget for de arianske goter, som dengang var i besiddelse af Rom, i år 538 e.Kr." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Vers fem i Daniel elleve identificerer den historiske linje, hvor Sydens konge tilvejebringer en diplomatisk brud som et symbol på en traktat, der derefter blev brudt af Nordens konge. Sydens konges gengældelse var et forbillede på Napoleons åndelige sydkonges gengældelse mod den pavelige nordkonge i 1798. Den brudte traktat i vers fem til ni var et forbillede på Napoleons brudte Tolentino-traktat, som var et forbillede på Putins påstand om en brudt traktat fra NATOs side. Napoleons gengældelse var et forbillede på Putins gengældelse mod Ukraine i 2014. Vers ti's gengældelse ved Antiochus Magnus, som afsluttede den fjerde syriske krig, stemmer overens med Napoleon i 1798 og også Putin i 2014. Efter vers femtens slag ved Panium i 200 f.Kr. arrangerede Antiochus et diplomatisk ægteskab med den skjulte hensigt at bringe Egypten under sin kommando uden at anvende militære støvler på jorden. Antiochus Magnus' trone blev overdraget til hans søn, som blev myrdet, hvilket førte Antiochus Magnus' yngste søn, Antiochus Epifanes, til tronen. Hans handlinger med at indføre græske skikke og græsk religion fremkaldte makkabæeropstanden, som førte til den svigefulde traktat med Rom i vers treogtyve. Vers fireogtyve introducerer det hedenske Rom og identificerer Antonius' og Augustus' løgvenes bord. I vers tredive indleder det hedenske Rom dialog med den pavelige kirke, som omtales som dem, der havde brudt den hellige pagt.

Versene fireogtyve til tredive er det hedenske Roms vidnesbyrd, og versene enogtredive til fyrre giver det pavelige Roms vidnesbyrd. Hver linje i Daniel 11, vers 1 til og med vers 40, repræsenterer en profetisk linje, som anvendes i den skjulte historie i vers 40. Linjen for det seleukidiske rige, linjen for det ptolemæiske rige, linjen for det judæiske makkabæerrige, linjen for det hedenske Rom og linjen for det pavelige Rom illustrerer alle historien fra 1989 og frem til søndagsloven. Hver af disse linjer identificerer en brudt pagt som et væsentligt element i historien.

Det er Rom, der fastlægger synet i Daniel 11, og både det hedenske og det pavelige Roms profetiske svigagtige pagter er kendetegnet som fremadskridende og som forekommende, før Rom herskede suverænt i deres respektive og særskilte profetiske perioder. Begge magter markerede begyndelsen på den profetiske overherredømmeperiode som begyndende, da deres tredje hindring var overvundet. Før den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater vil der være en svigagtig pagt mellem to magter. Fire gange har de to magter været sydens og nordens konger: én gang mellem Judas herlige land og Rom, én gang mellem to dele af det romerske triumvirat og én gang mellem det hedenske og det pavelige Rom. I begge svigagtige pagter vedrørende Rom drejede det sig i realiteten om en pagt mellem den ene halvdel af Romerriget, hvad enten det var Antonius i øst, Augustus i vest eller det hedenske Rom i øst og det pavelige Rom i vest. Fire svigagtige pagter mellem nordens og sydens konger, to mellem østens og vestens konger og én mellem den snart kommende konge i nord og det herlige land.

Dette afslutter vor indledende fremstilling af Daniels Bog. Panium-serien udgør afslutningen på serien om Daniels Bog, som er indledningen til den skjulte historie i vers fyrre, som vi fortsat vil

behandle i den næste artikel.